

Dosarul nr. 2rac-313/21
2-18002055-01-2rac-06122021

Prima instanță: Judecătoria Comrat sediul Vulcănești (jud. I. Botezatu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (jud. D. Fugenço, L. Caraianu, A. Mironov)

ÎNCHEIERE

12 ianuarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Aliona Miron

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Societatea cu Răspundere Limitată „Trupciu”

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere
Limitată „EX-IM Product” împotriva Societății cu Răspundere Limitată
„Trupciu” cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 20 mai 2021 a Curții de Apel Comrat, prin care a
fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Trupciu”,
modificată hotărârea din 18 septembrie 2020 a Judecătoriei Comrat sediul
Vulcănești, în partea ce ține de mărimea penalității încasate, în rest hotărârea
primei instanțe fiind menținută

constată:

La 7 mai 2018, SRL „EX-IM Product” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva SRL „Trupciu” cu privire la încasarea datoriei, penalității și a
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 1 ianuarie 2014, între SRL „EX-IM
Product” (vânzător) și SRL „Trupciu” (cumpărător) a fost încheiat un contract de
vânzare-cumpărare, potrivit căruia vânzătorul și-a asumat obligațiunea de a
furniza, iar cumpărătorul și-a asumat obligațiunea de a primi și achita mărfurile
conform sortimentului și prețurilor indicate în actele de însoțire.

A relatat că la 29 aprilie 2015, SRL „EX-IM Product”, în conformitate cu
condițiile contractului încheiat în baza facturii fiscale FB 6342710, a efectuat
vânzarea (furnizarea) către SRL „Trupciu” a țiglei metalice, profilului metalic și
a șuruburilor în sumă totală de 56 895 de lei.

Ulterior, marfa a fost primită de către SRL „Trupciu”, fapt confirmat prin ștampila și semnătura aplicate pe factura fiscală, iar ultima nu a înaintat pretenții față de calitatea producției livrate.

Conform pct. 3.3 al contractului nominalizat, a fost prevăzută amânarea plății cu 10 zile calendaristice, astfel achitarea pentru marfa livrată urma să fie efectuată de către SRL „Trupciu” nu mai târziu de 10 mai 2015.

A notat că în pofida existenței obligațiilor la achitarea producției primite, SRL „Trupciu” nu a efectuat plata corespunzătoare, motiv din care datoria ultimei față de SRL „EX-IM Product”, la data depunerii acțiunii, a constituit 56 895 de lei.

Totodată, în conformitate cu prevederile pct. 4.1 al contractului menționat, la neachitarea în termen pentru marfa obținută conform pct. 3.3 din contractului, cumpărătorul achită vânzătorului penalitatea în mărime de 5 % din suma neachitată în termen pentru fiecare zi de întârziere.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. 514, 572, 753 Cod civil, art. 33¹, 166-167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul SRL „Trupciu” în beneficiul SRL „EX-IM Product” a sumei de 56 895 de lei cu titlu de datorie, acumulată în temeiul facturii fiscale FB 6342710 din 29 aprilie 2015, a sumei de 143 106 de lei cu titlu de penalitate și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 18 septembrie 2021 a Judecătoriei Comrat sediul Vulcănești, a fost admisă acțiunea.

A fost încasată de la SRL „Trupciu” în beneficiul SRL „EX-IM Product” datoria în sumă de 56 895 de lei, penalitatea în mărime de 143 106 lei și taxa de stat în mărime de 6 060 de lei.

Întru argumentarea soluției emise, prima instanță a reținut că părțile se aflau în raporturi juridice de obligații contractuale, care decurg din contractul de vânzare-cumpărare din 1 ianuarie 2014 și din factura fiscală FB 6342710 din 29 aprilie 2015, potrivit căreia vânzătorul SRL „EX-IM Product” s-a obligat să livreze în adresa cumpărătorului SRL „Trupciu” plăci metalice în sumă totală de 50 380 de lei, profile metalice în sumă de 4 415 de lei, șuruburi autofiletante la un preț de 2 100 de lei, iar în total suma de 56 895 de lei.

În consecință, a fost stabilit că SRL „Trupciu” nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale și nu a achitat prețul mărfii procurate, încălcând astfel condițiile contractului menționat și a facturii fiscale.

A concluzionat prima instanță că de către reclamant au fost prezentate dovezi suficiente în susținerea poziției sale, confirmând temeinicia cerințelor de încasare a datoriei pe factura fiscală FB 634271, în sumă de 56 895 de lei.

În aceeași ordine de idei, instanța de judecată, având în susținere prevederile pct. 4.1 a contractului de vânzare-cumpărare din 1 ianuarie 2014, care indică că la neachitarea pentru marfa primită la timp în conformitate cu pct. 3.3 al contractului, cumpărătorul achită vânzătorului penalitatea în mărime de 5 % din suma neachitată la timp pentru fiecare zi de întârziere a plății, a constatat și temeinicia cerinței SRL „EX-IM Product” de încasare din contul SRL „Trupciu” a penalității în sumă de 143 106 lei, adică în limita solicitată de către reclamant.

Prin decizia din 20 mai 2021 a Curții de Apel Comrat, a fost admis apelul declarat de SRL „Trupciu” și modificată hotărârea din 18 septembrie 2020 a Judecătoriei Comrat sediul Vulcănești, în partea ce ține de mărimea penalității încasate, cu micșorarea sumei penalității de la 143 106 lei până la suma de 56 900 de lei.

În rest, a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a calificat penalitatea încasată de către prima instanță în mărime de 143 106 lei, ca fiind una disproporționat majorată.

În acest context, dat fiind faptul că datoria SRL „Trupciu” față de reclamantul SRL „EX-IM Product” constituie 56 895 de lei, penalitatea corespunzătoare ce urmează a fi încasată de la SRL „Trupciu” este de 56 900 de lei, care reprezintă o sumă adecvată și proporțională în raport cu datoria de bază, determinată de către instanță, ținând cont de cadrul normativ în vigoare și de interesele părților.

La 10 septembrie 2021, prin intermediul poștei electronice și, în aceeași zi, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Trupciu” a declarat recurs împotriva deciziei din 20 mai 2021 a Curții de Apel Comrat, solicitând admiterea acestuia, încasarea cheltuielilor de judecată din contul intimatului, casarea parțială a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel, în partea hotărârii menținute, sunt ilegale și pasibile casării.

A precizat că factura fiscală FB 634271 nu are nicio legătură cu contractul de vânzare-cumpărare din data de 1 ianuarie 2014, nu este un document de însoțire și nici nu conține vreo trimitere la contractul menționat, fiind doar o confirmare a livrării către SRL „Trupciu” a unor valori materiale specifice, la o dată anumită și la un preț stabilit.

Astfel, instanțele de judecată în mod eronat au ajuns la concluzia că obligațiile au luat naștere din contract și din factura unica prezentată, or, în baza contractului au fost efectuate livrări reciproce și au avut loc relații contractuale pe termen lung, iar factura reprezintă doar dovada unei livrări luate separat, prin urmare sancțiunile prevăzute de contract nu pot fi aplicate.

La 31 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, SRL „EX-IM Product” a depus referință la recursul declarat de SRL „Trupciu”, solicitând declararea inadmisibilității acestuia (f. d. 44-48 vol. II).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost recepționată de către SRL „Trupciu” la 16 iulie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d. 215 vol. I).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 10 septembrie 2021, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Trupciu”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Trupciu” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul

declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de SRL „Trupciu” urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Trupciu”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Aliona Miron